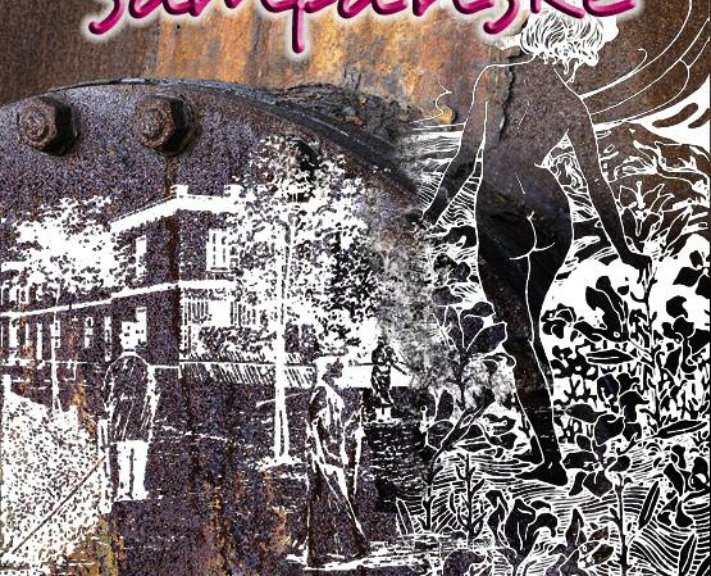

**MIROSLAV
STONIŠ**

*Rothschildovo
šampaňské*

www.Zdarma.org

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

MIROSLAV STONIŠ

ROTHSCHILDVO ŠAMPAŇSKÉ

Kratochvilný příběh jedné bláznivé noci

© Miroslav Stoniš, 2012
Výtvarný návrh obálky a typografie © Miloš Polášek, 2012
Sazba EN FACE

ISBN 978-80-87264-15-7

TŘI VĚTY MÍSTO PŘEDMLUVY

*MÁTE RÁDI PŘÍBĚHY,
V NICHŽ JEDINÁ VĚTA NENÍ
PRAVDIVÁ, BYŤ VŠECHNA SLOVA
JSOU VYKOVÁNA TĚŽKÝM KLADIVEM
NA KOVADLINĚ PRAVDY?
DÁVÁTE PŘEDNOST SMYŠLENKÁM
PŘED DOSLOVNOSTÍ ŽIVOTA
A DOVEDETE OCENIT,
KDYŽ SI AUTOR PUSTÍ HUBU NA ŠPACÍR?
PAK JSTE NA SPRÁVNÉM MÍSTĚ!*

1.

Z obrovského křišťálového lustru, který se ve vstupní hale pokryté krvavě rudým kobercem vznášel jako vesmírné UFO, tryskalo tak oslnivé světlo, že ani dnešní nejbystřejší fyzikové by nepřišli na jiné vysvětlení, než že se v jeho nitru stejně jako v hlubinách Slunce rozžehla termonukleární reakce.

Od zámecké brány po cestě vysypané bílým mramorovým šterkem, který byl dovezen až z Itálie, přijížděly namyšlené luxusní automobily. Zámečtí sluhové oblečení do barokních

livřejí s úklonou otvírali dvířka vozů, z nichž vystupovali namyšlení luxusní pánové a namyšlené luxusní paní, jejichž každý pohyb doprovázelo cinkání zlata a chrastění perel. Nad vstupním schodištěm se jedna za druhou převalovaly dráždivě omamné vůně těžkých a drahých francouzských parfémů, jež večerní vánek roznášel do parku mezi staleté stromy, kde dráždil nosy veverek, lasiček a plhů.

Ještě se nesetmělo, avšak tři zámeční slavíci v Rothschildových službách se již pustili do zpěvu. Jejich trio bylo proslavené po celé Československé republice od Aše až po Užhorod a často se o něm psalo v kulturních rubrikách novin. Například mladičkový ostravský hudební skladatel pan Rudolf Kubín, pozdější laureát státní ceny a zasloužilý umělec, celý týden sedával za zámeckou zdí zaznamenáváje jejich zpěv do notového notýsku. V mladistvém zápalu se chystal složit symfonickou báseň *Slavíci barona Rothschilda* a věnovat ji, komu jinému než právě panu Rothschildovi. Možná by stačil pouze název *Slavíci*, jenže pana Rudolfa Kubína vedla, nemějme mu to za zlé, tak trochu i vypočítavost: kdyby symfonickou báseň doporučil například vídeňské filharmonii tak vlivný muž jako pan Rothschild, snad by se skladba nakonec hrála po celé Evropě. Kdoví, možná že tu symfonickou báseň opravdu složil, ale protože partitura se nedochovala, mějme za to, že ji nesložil.

Vynahradil si to až mnohem později, když jako už zralý muž napsal revoluční cyklus symfonických básní *Ostrava*. *Ostravu* si tehdy přijel do ostravského Státního divadla Zdeňka Nejedlého poslechnout sám ministr školství, věd a umění a prezident Československé akademie věd Zdeněk Nejedlý, ozdobený mnoha tituly a řády. Ještě byl živý, i když jeho bílá hlava trčící v lóži vypadala jako sádrová bysta; můžete mi věřit, neboť i já jako středoškolský student jsem tehdy seděl v divadle a jakmile ta sádrová bysta třaslavě vplula do lóže, spolu s ostatními jsem povstal a přivítal ji potleskem.

Tolik tedy, aspoň zatím, pokud jde o slavné trio slaviček pana barona Rothschilda. A pokud jde o pana Rudolfa Kubína, poznamenejme, že dodnes žije v paměti posluchačů mého věku jako autor operety *Děvčátko z kolonie*. Svého času si její melodie prozpěvoval kdekteřý Ostravák.

* * *

Parkety v sále se ozývaly tlukotem vysokých podpatků a vrzáním pánských střeviců, protože tehdy panovala móda, která podešvím přikazovala při každém došlápnutí hlasitě zavrzat. Hosté se jen tak procházeli, hovořili tlumenými hlasy, tvořili přeskupující se hloučky a občas hodili pohled ke dveřím v očekávání, kdy se již objeví hostitel.

V rohu na stupínku postávalo několik hudebníků s ná-

stroji v ruce, jen líbezná plavovlasá violoncellistka už seděla s nástrojem mezi rozevřenýma nohama, což působilo neobyčejně esteticko-eroticky. V očekávání hudby snivě zavírala oči a zakláněla hlavu.

Muzikanti spustili vídeňský valčík, ale dokud se neobjeví pan Rothschild s chotí, nikdo z pánů nevyzve svou dámu k tanci. Nejsilněji si rytmus podmanil právě violoncellistku. Rozkymácela se tak hluboko, že spadla ze židle a koleny udeřila o podlahu. V úleku vykřikla, avšak hned hbitě vstala a violoncello jí samovolně vklouzlo zpátky mezi rozevřené nohy. Netrvalo dlouho a líbezná violoncellistka již opět rozhoupávala židli a znovu se nebezpečně kymácela, přičemž jakous takous oporu jí poskytovalo pouze violoncello, avšak jen do určitého úhlu. Nedovedla prožívat hudbu jinak, takže bylo jisté, že co nevidět spadne podruhé. Její kolegové nevěděli, jak tomu zabránit a nechávali ji proto jejímu osudu; hlavně že nehrála falešně. A navíc musím podotknout, že posluchači měli její pády rádi, třebaže se našli i takoví škarohlídové, již se domnívali, že své omámení hudbou a ztrátu rovnováhy pouze předstírá.

Vtom se téměř současně otevřely protilehlé dveře. Na prahu stanuly madam Rothschildová a madam Gutmannová, což bylo přijato poněkud s rozpaky, ježto se čekalo, že vejdou do sálu současně se svými manžely. Rozhlédly se, avšak hned

s úsměvem na rtech pokračovaly v cestě jedna k druhé. Hosté ustupovali stranou, aby jim uvolnili cestu, a zdravili je.

Madam Rothschildová měla na sobě atlasové šaty barvy slonové kosti s bledě zelenými proužky a krk jí obepínal prostý perlový náhrdelník. Nestál více než dvacet pět dělnických platů.

Madam Gutmannová přišla v šatech stejně černých jako kamenné uhlí, jež se dovolovalo na šachtách jejího manžela. Ve výstřihu jí ležel těžký brilantový náhrdelník, kterým by se daly řezat silné tabule skla. Obě paní samozřejmě šily v Paříži. Madam Rothschildová díky své postavě by však byla elegantní i v šatech koupených v obchodním domě ASO, na rozdíl od madam Gutmannové: na jejíž korpulentní postavě i šaty z Paříže vypadaly, jako by je prodavačka před chvílí svěsila z figuríny v zaprášené výloze předměstského krámků.

Probůh, tím samozřejmě nechci ani v nejmenším naznačit, že by tlusté ženy nemohly vypadat elegantně, k tomu je však nutné, aby měly aspoň jakýs takýs vkus a jistý švih, jenže ani jednoho ani druhého se madam Gurmánové až žalostně nedostávalo.

Jakmile již dámy nemohly předstírat, že se nevidí, přidaly do kroku a jejich úsměvy se rozzářily nejvyšším možným jasem. Kdyby v posledním okamžiku nezpomalily, narazily

by do sebe tak prudce, že po takové srážce by jim už nezbyvalo nic jiného, nežli se obejmout.

Taková důvěrnost ovšem nepřicházela v úvahu.

Za madam Gutmannovou stála její dcera Ester v ještě téměř dětských puntičkovaných šatičkách a dávala najevo, že přišla proti své vůli a že každý v dosahu jejích očí si zaslouží, aby jí pohrdala. Co chcete, právě jí bylo sedmnáct a nikdo by jí nevymluvil, že svět je dokonale zpackaný.

„Drahá!“ pozvedla madam Rothschildová hlas. Stačila jí jen jedna jediná vteřina, aby si Gutmannovu manželku prohlédla od hlavy k patě a aby zjistila, že na ní není nic nového a znepokojivého: Gutmannka byla stále stejně a neměnně tlustá a její oči utopené v tuku zůstávaly pořád potměšilé. „Jsem šťastná, že vás mohu u nás zase jednou přivítat. Doufám, že vám ve vašich pokojích nic nechybí.“

„Jste znamenitá hostitelka, má milá!“ Madam Gutmannová se ve vteřině s nechutí ujistila, že Rothschildka je stále stejně neměnně štíhlá a až provokativně elegantní. „Ani netušíte,“ pokračovala sladce, „jak se mi už po vás stýskalo. Manžel tuhle prohlásil, že večere, které dává pražský Hrad, jsou proti vašim večírkům něco jako posezení v havířské harendě.“

„Manžel na Hrad nejezdí, on prezident Masaryk mu nepadl do oka,“ odbyla to madam Rothschildová a usmála se. „Rothschildovy a Gutmannovy peníze či akcie si denně

podávají ruce, ale my dvě se bohužel vídáme tak zřídka. Věřte mi, že toho lituji,“ pravila a každé její slovo zaznělo natolik nezpochybnitelně a upřímně, že by o nich sotva kdo mohl, krom madam Gutmannové, pochybovat. Potom vesele poplácala Ester po tváři. Dobře věděla, že se to slečince nebude líbit, a zvolala: „Ester, dítě! Jsi jako poupátko. Prý ses právě vrátila ze švýcarského penzionátu?“

A madam Gutmannová položila dlaň na rameno své dcery a prohlásila: „Prvotřídně vedený ústav, vid', zlatíčko. Ester má teď v malíčku filozofii i historii a literaturu, zdokonalila se v angličtině i franštině –“

„A vidíte,“ skočila jí madam Rothshildová do řeči, „naše Róza se učí česky. Představte si to, česky! Když vyšel ten zákon, že společnosti provozující svůj kapitál v Československu musejí taky v Československu sídlit a úředníci hovořit česky, manžel rozhodl –“

„Aby se učila česky? Prosím vás, má drahá, proč nad takovým zákonem nemávnete rukou?“ podivila se madam Gutmannová a pohrdavě odfrkla, až se jí roztrásl podbradek.

„Když znáte místní jazyk,“ upozornila madam Rothschildová. „ulehčí vám to jednání s personálem a vůbec s obyčejnými lidmi. Ale jinak uznávám, že náš život se v Československu komplikuje. Vláda mermomocí usiluje, aby úřednictvo v železárnách bylo české, už jste to slyšela?“

Jinak své zakázky zadá jiným firmám. Každým rokem klesá počet německých inženýrů i úředníků a na jejich místa se tlačí Češi, kteří však samozřejmě nedosahují německé kvality, jak si jistě dovedete představit.“

Rozhovor obou paní začínal být nudný, neboť až nebezpečně sklouzával k politickým a hospodářským otázkám. Nic pro nás! Neměli bychom si dovolit trochu rozvernosti? Trochu nevázanosti a proč ne, i krapet erotiky?

Protože jsem tento příběh bláznivé noci na rothschildovském panství hodil na papír já, dobře vím, kde ji hledat... tu smyslnost a erotiku. Ve skleníku, v té opile se kymácející skleněné lodi, jež dovezla do pochmurných severních zemí bláznivě bujnou tropickou květenou!

2.

Veliká klenutá loď byla prosklena od čáry ponoru a palmové ratolesti čmáraly po skle bizarně se prohýbající stíny. Při své plavbě nakonec uvízla na mělčině v rozlehlém parku stranou zámku a nebylo sebemenší naděje, že by ještě někdy vyplula na moře.

Napříč loukou se bral drobný muž v kožené zástěře. Zahradník Josef Pospěch se až nápadně podobal právě vykopanému tvrdému dubovému kořenu. Byl zahnědlý, seschlý a šlachovitý. Jakmile zahlédl řídicího učitele Pavla Staňka, jak

míří k jeho zahradnickému domku, přidal do kroku, aby stihl mladého muže zastavit, kdyby snad pojal úmysl vejít dovnitř.

„Dobrý večer, pane Pospěchu,“ pozdravil řidící učitel a odkryl zuby v úsměvu. Uklonil se, ruce složil za záda a zhoupal se ze špiček na paty a zpátky. Měl na sobě smoking, byl ulízaný a snažil se tvářit sebejistě, avšak příliš se mu to nedařilo.

„Dobrý.“ Zahradník jen tak odbrkl dávaje najevo, že Pavel Staněk ho nezajímá. Odvázal si koženou zástěru a přehodil ji přes dřevěnou kozu, aniž by na řidícího učitele byl jen pohlédl. „Co vy zase tady?“ zeptal se podezíravě. „Nevím, proč byste sem měl pořád dolézat. Jako bysem vám to ještě nepodal po lopatě!“

„Jsem pozván na zámek.“

„Vy?“ Zahradník se pobaveně ušklíbl a přece jen se na učitele podíval, ale jen proto, aby mu dal svou tvář zkřivenou do úsměšku najevo, že mu nevěří. „A kdo vás pozval, co?“

„Pan baron Rothschild.“

„To můžete vykládat leda tomu, kdo žere seno. Víte, jak skončíte? Vykopnou vás hned z prvních dveří!“ Hlasitě se rozesmál a zamířil ke dřevníku. Než otevřel dvířka a vešel dovnitř, otočil se a přes rameno připomenul: „No ale tak proč jste přilezl před můj dům?“

„Čekám na Aničku,“ odvětil, jako by jejímu otci oznamo-

val tu nejsamozřejmější věc, o níž je zbytečné dále mluvit. Avšak zahradník si to nemyslel, o čem svědčilo jeho stažené obočí.

„A to jako proč na ni čekáte?“

„Aby šla se mnou.“

„No s váma je ale dneska sranda, Staňku! Tak vy se chcete vecpat mezi velkopodnikatele? Mezi hrabata a uhlobarony? Mezi finančníky? Člověče, jenom bankéřů tam bude, jako když nastele.

„Uvítal bych, pane Pospěchu,“ pravil učitel upjatě, „kdybyste své dceři laskavě vyřídil, že tady na ni čekám.“

„Mezi všemi těmi šachtami, železárnami a bankovními domy se vaše obecná škola bude vyjímat jako vrabec mezi pávy. Já vám to povím na rovinu, učitelský, abyste si nedělal zbytečné naděje. Neschraňuju pro děvuchu věno, aby ho schmátnul nějaký takový, co si i smoking musí vypůjčit. Je vypůjčený, co? No vidíte. Asi to nebudete chtít slyšet, ale za Aničkou běhají synci těch nejbohatších sedláků v dědině! Stačí, aby na jednoho luskla a hned půjde k oltáři! Co tak asi můžete přinést do manželství vy?“

„Svoje vzdělání.“

„Pchááá!“ Zahradníka to pobavilo. Uplivl suchou slinu a udeřil pěstí do dřevníku tak silně, že zlomil jedno prkno. „Tak vzdělání, říkáte.“

„A mám Aničku rád.“

„Tu má rád každý synek z dědiny,“ upozornil a jen jinými slovy opakoval to, co již řekl. „Anička si může vybírat! Stačilo by, aby na některého jenom kývla, a už před ni padne na kolena.“

„Vaše dcera už kývla,“ a ukázal na sebe.

V zahradním domku zhaslo světlo a po chvílce vyběhla na schody Anička. Měla na sobě nové sváteční růžové šaty do půli lýtek, v pase stažené červeným páskem. Hezky se na svého milého usmála a pohodila hlavou, až se jí nad ramena vznesly dlouhé plavé vlasy. Do trávy se z nich sesypalo zlaté světlo.

* * *

Evoluce čas od času zapřáhne všechny své tvůrčí síly, aby vytvořila ženu, jako je právě zahradníková dcera na Rothschildově panství Anička Pospěchová, a to snad jen proto, aby lidstvu zjevila, co by dokázala, kdyby se rozhodla plýtvat svými silami.

Za pět let, jež uplynou od naší bláznivé noci u pana Rothschilda, přijde ve Francii na svět jiná taková kráska, které pan Bardot dá jméno Brigitta. Herečka Brigitta Bardotová, to musím hlasitě připomenout, bude opakováním Aničky Pospěchové, bude to její napodobenina, něco jako

druhé vydání, což ovšem neznamena, že bude bezcenná. Vůbec ne! Každé dílo vycházející z ruky evoluce je originál. Bohužel – zatímco jedinečná krása B. B. oslní celý svět, krásu A. P. rozmetá její nešťastný osud. Zkrátka nenarodila se ve správný čas a přiznejme si to – ani ve správné zemi.

* * *

„Tak co?“ zeptala se Anička vesele. „Tatínkovi se na tobě zase něco nelíbí? Myslím, že to uhádnou – asi se mu nezdá, že sis ten smoking musel vypůjčit.“

„Jsi husa, slyšíš?“ okřikl ji otec. „Husa pitomá!“

Zlostně sebou trhl, zamračil se na ni a vešel do dřevníku, kde ho pohltila tma.

„Husa pitomá!“ ozvalo se zevnitř jako v ozvěně a ostří sekery se zaseklo do špalku.

Milenci se políbili, ale jen kradmo, a hned nato od sebe odskočili. Co kdyby se vrátka v dřevníku otevřela?

„Jako bysem to nevěděla!“ rozlobila se Anička. „Že ti táta zase předhazoval moje věno a ty že nic nemáš? Ale jen si to tak neber, Pavle! Jednou poznáš, že tatínek není nejhorší. Viděl jsi, kdyby opravdu nechtěl, abysme se vzali, copak by mě s tebou pustil na zámek? On to jenom tak zkouší.“

„Není nejhorší? Řekl ti huso. Pitomá huso!“

„To je toho!“ Aniččiny rty, ty veliké plné rty, se rozevřely

v úsměvu a odhalily její oslnivě bělostné zuby. Na okamžik se o svého milého opřela, dlaně mu položila na ramena a dýchla mu do tváře. „Ale jindy mi zase říká fialinko a růžičko.“

Podstoupil, aby si svou milou kriticky prohlédl. Stačilo mu pět šest vteřin, aby nespokojeně zavrtěl hlavou.

„Ta brož... víš, Aničko, mezi zlato a brilianty se ta cetka ze skla nebude hodit. Nechceš ji sundat?“

„Ale to se mi rozevře výstřih!“ namítla a již při pouhé představě, že úžlabinka mezi jejími prsy se stane místem, kam usednou pohledy mužů tam v sále, se začervenala.

„Rozevře výstřih, no a co? Však máš hezké ty svoje kozičky!“

„Nemám kozičky,“ namítla upjatě, „ale prsa, Pavle. Takhle si mluv o jiných, ale o mně ne.“

„Promiň, nemyslel jsem to zle. Copak kozička není hezké slovo?“

Odepnul brož a strčil ji do kapsy, ale ještě předtím aspoň letmo přešel dlaní přes... tedy nikoli přes kozičky, nýbrž přes prsa. Jeho opovážlivost byla tak nečekaná, že zaváhala a chvíli jí trvalo, než se vzpamatovala a pleskla ho po ruce. Anebo zaváhala jen proto, že tu chvíli s učitelovou dlaní na prsou chtěla prodloužit?

Zamířili k aleji. Hlinitá cesta tlumila jejich kroky a údery Pospěchovy sekery se vzdalovaly, až se ztratily. Jakmile vešli

pod mladičké buky (ještě jim nebylo ani padesát!), sklonily nad hlavami milenců své větve do barokní klenby a uzavřely je. Je ovšem třeba poznamenat, že kdyby šel alejí Pavel Staněk sám, buky by ani nenapadlo utvořit nad ním barokní klenbu. Prostě by si ho nevšímalý.

Avšak pro Aničku měly slabost! Ostatně milovaly ji už jako skotačivou holčičku, když běhala za motýly, trhala sasanky a petrklíče nebo když v proutěném kočárku vozila na procházku svou modrookou panenku v hedvábných šatičkách. A což teprve nyní, když vyrostla do dívčí krásy! To by buky pro ni do ohně skočily.

* * *

„Kde budeme bydlet, až si tě vezmu?“ přemýšlel.

„Až se vezmeme,“ opravila ho.

„V mém podkrovním podnájmu sotva. Protože až se nám narodí první dítě, Aničko –“

„Až nám čáp přinese první děťátko,“ opět ho opravila.

„Ty ještě věříš na čápa?“

„To se rozumí, že věřím! Jak jinak by přicházely děti na svět?“ usmívala se. „Čáp je přinese! Anebo,“ zastavila se, „anebo je to jinak, Pavle?“

„Je to jinak,“ také on se usmíval. „Všechno bych ti to náhorně vysvětlil a ukázal, jenže ty jsi tak nemožně cudná a